

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 72.488 van 17 maart 1998
in de zaken A. 44.468/XII-744
44.930/XII-745
45.242/XII-746.**

In zake : I-II-III
Piet ROTSAERT,
die woonplaats kiest bij
Advocaten M. BOES, H. GEYSKENS, A. VANDEURZEN
en C. COOMANS,
kantoor houdende te BERINGEN,
Scheigoorstraat 5

tegen :

- I. in de zaak A. 44.468/XII-744
 - 1. het Vlaamse Gewest,
 - 2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de gouverneur van de provincie WEST-VLAANDEREN,
- II. in de zaak A. 44.930/XII-745
het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de gouverneur van de provincie WEST-VLAANDEREN,
- III. in de zaak A. 45.242/XII-746
de stad TIELT.

tussenkommende partij :

Dirk VERBEKE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. VAN HEUVEN,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Koning Leopold I-straat 19.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Piet ROTSAERT
op 18 juni 1991 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van

- het besluit van 25 april 1991 van de Gemeenschapsmi-
nister van Binnenlandse Aangelegenheden "waarbij de
hierna vermelde beslissing van de provinciegouverneur
van West-Vlaanderen deels wordt vernietigd, en deels
wordt bevestigd, in de mate dat verzoeker uit de uitslag

van de geslaagde kandidaten voor het ambt van stadssecretaris van Tielt geschrapt wordt, en zijn benoeming tot stadssecretaris vernietigd";

- het besluit van 27 maart 1991 van de Gouverneur van de provincie West-Vlaanderen "waarbij de beslissingen van de examencommissie (voor het ambt van stadssecretaris) van 26 januari 1991 en het besluit van de gemeenteraad van Tielt van 7 februari 1991 waarbij verzoeker tot stadssecretaris wordt benoemd, worden vernietigd";

Gezien het verzoekschrift dat Piet ROTSAERT op 3 september 1991 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 25 juli 1991 van de Gouverneur van de provincie West-Vlaanderen houdende vernietiging van het besluit van 10 juli 1991 van de gemeenteraad van Tielt waarbij besloten wordt "om geen gevolg te geven aan het examen van stadssecretaris waarvan de uitslag werd vastgesteld op 26 januari 1991";

Gezien het verzoekschrift dat Piet ROTSAERT op 28 oktober 1991 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 5 september 1991 van de gemeenteraad van Tielt waarbij Dirk VERBEKE benoemd wordt tot gemeentesecretaris;

Gezien de verzoekschriften tot tussenkomst van 13 december 1991 in de zaak G/A 44.468/XII-744, van 25 oktober 1991 in de zaak G/A 44.930/XII-745 en van 3 april 1992 in de zaak G/A 45.242/XII-746;

Gelet op de beschikkingen van 23 december 1991 in de zaak G/A 44.468/XII-744, van 6 november 1991 in de zaak G/A 44.930/XII-745 en van 7 april 1992 in de zaak G/A 45.242/XII-746 die de tussenkomst van Dirk VERBEKE toelaten;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gelet op de beschikking van 15 december 1992 tot voeging van de zaken;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. LUST;

Gelet op de beschikking van 2 februari 1994 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoeker, van de derde verwerende partij en van de tussenkomende partij;

Gelet op de beschikking van 18 december 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 januari 1998, datum waarop de zitting wordt uitgesteld tot 10 februari 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. BOES, die verschijnt voor verzoeker, van Advocaat O. DUGARDIJN, die loco Advocaat P. DEVERS, verschijnt voor de eerste verwerende partij in de zaak A. 44.468/XII-744, van adjunct van de directeur C. DUMOULIN, die verschijnt voor de tweede verwerende partij in de zaak A. 44.468/XII-744 en de verwerende partij in de zaak A. 44.930/XII-745, van Advocaat J. TEMMERMAN, die loco Advocaat L. OCKIER verschijnt voor de verwerende partij in de zaak A. 45.242/XII-746, en van Advocaat D. VAN HEUVEN, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
J. LUST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak
kunnen worden samengevat als volgt:

1.1. Op 22 augustus 1990 verleent de gemeenteraad
van Tielt eervol ontslag aan stadssecretaris J. Tack.

Op 11 oktober 1990 verklaart de gemeenteraad
de betrekking van stadssecretaris vacant. Hij stelt de
benoemingsvoorwaarden vast, daarin begrepen het slagen
voor een gewoon examen, bepaalt het examenprogramma, om-
schrijft de samenstelling van de examencommissie, stelt
vast dat "alle gemeenteraadsleden als waarnemer verte-
genwoordigd (mogen) zijn" en belast het college van
burgemeester en schepenen "met de verdere uitvoering"
van die beslissing.

1.2. Een eerste deel van het examen, zijnde een
tweeledige proef bedoeld om de geestesrijpheid van de
kandidaten te testen, heeft plaats op 12 januari 1991.
Een tweede deel, zijnde een schriftelijke bekwaamheids-
proef, heeft plaats op 19 januari 1991.

Bijkens het proces-verbaal van de examenju-
ry, opgemaakt op 26 januari 1991, zijn vijf kandidaten
geslaagd voor het examen: verzoeker (72/100),
H. DIERICKX (66/100), D. VERBEKE (66/100), J. LONCKE
(62/100) en H. MERCKX (60/100).

1.3. Op 7 februari 1991 benoemt de gemeenteraad
verzoeker met ingang van 3 april 1991 tot gemeentesecre-
taris.

1.4. Op 14, respectievelijk 21 februari 1991 dienen J. LONCKE en H. MERCKX bij de provinciegouverneur bezwaar in tegen de gemeenteraadsbeslissing van 7 februari. Beide bezwaren klagen in wezen de gang van zaken aan gevolgd tijdens de verschillende onderdelen van het examen: zo zou, onder meer, de burgemeester tijdens het eerste onderdeel van het eerste examendeelte aan verzoeker, zoon van de eerste schepen van de stad TIELT, een steekkaart met gegevens overhandigd hebben en verzoeker zou zich gedurende een kwartier uit de examenzaal verwijderd hebben.

De provinciegouverneur belast op 1 maart 1991 arrondissementscommissaris De Prest met een grondig onderzoek. Het verslag van dit onderzoek, 18 maart 1991 gedagtekend, besluit dat de burgemeester en verzoeker gefraudeerd hebben, dat verzoeker uit de examenuitslag geschrapt moet worden en dat het aangewezen is "de gehele zaak te laten overdoen".

1.5. Op 27 maart 1991 vernietigt de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen de "beslissingen van de examencommissie van Tielt dd. 26 januari 1991 waarbij Dierickx Henk, Loncke Jean, Merckx Hieronymus, Rotsaert Piet en Verbeke Dirk als geslaagd voor het examen van stadssecretaris werden uitgeroepen" en de beslissing van 7 februari 1991 van de gemeenteraad van Tielt waarbij verzoeker tot gemeentesecretaris benoemd wordt.

Het besluit overweegt dat het de administratieve overheid toekomt na te gaan of de organisatie van het examen "alle nodige waarborgen bood voor een objectieve en gelijkwaardige behandeling van alle kandidaten en of er bewijzen of tenminste met elkaar overeenstemmende gegevens bestaan die tot een vermoeden van ongelijkheid ten nadele van enige kandidaat leiden", dat het college van burgemeester en schepenen bij het organiseren van het examen "in gebreke gebleven is (...)

niet over te gaan tot de aanstelling van een secretaris van de examenjury", dat het college geen toezicht heeft georganiseerd tijdens de examenverrichtingen, dat de burgemeester "het toezicht naar zich heeft toegetrokken" en dat hij tijdens de verrichtingen van het eerste deel van de eerste examenproef eerst nota's genomen heeft van de voordracht en dat zich vervolgens "een manipulatie van papieren tussen de burgemeester en kandidaat Rotsaert heeft afgespeeld" met het gevolg dat "het vermoeden van een ongelijke behandeling van de diverse kandidaten niet denkbeeldig, maar waarschijnlijk" is. Het vernietigingsbesluit concludeert:

"Overwegende dat uit al het voorgaande besloten kan worden dat het College van Burgemeester en Schepenen door de wijze waarop het examen en meer bepaald het toezicht werd georganiseerd de eigen beslissingen van de gemeenteraad niet heeft nageleefd en derhalve de wet heeft geschonden;

Overwegende dat een examen niet noodzakelijkerwijze als onregelmatig moet worden beschouwd indien het niet derwijze georganiseerd is dat men volledig zeker kan zijn dat bedrog helemaal is uitgesloten; dat in onderhavig geval er evenwel voldoende en overeenstemmende gegevens voorhanden zijn om te besluiten dat er redenen zijn om aan de objectiviteit van het examen en de gelijke behandeling van de kandidaten te twijfelen; dat een benoeming gesteund op een dergelijk examen de geloofwaardigheid van het openbaar bestuur in diskrediet brengt en derhalve het algemeen belang schaadt".

1.6. Op 25 april 1991 vernietigt de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden de beslissing van 27 maart 1991 van de provinciegouverneur "enkel en alleen wat betreft de vernietiging van de beslissing van de examenjury".

Het besluit overweegt "dat het inderdaad niet strookt met de waardigheid van om het even welk ambt, en a fortiori met dit van een stadssecretaris, dat men bij het afleggen van een bekwaamheidsproef, met of zonder medewerking van derden, onregelmatigheden begaat waardoor de onafhankelijke beoordeling van zijn

kennis en de gelijkberechtiging van alle deelnemers aan dit examen in het gedrang komt", dat "iemand die dergelijke praktijken toepast onwaardig is het ambt van stadssecretaris uit te oefenen", maar dat "het niet opgaat dat de op een rechtmatige manier geslaagde kandidaten het slachtoffer worden van de fraude gepleegd door een van de andere deelnemers aan het examen", dat de examenjury, om reden dat zij de fraude niet kende, verzoeker niet uit het examen kon sluiten maar dat het gemeentebestuur, en de provinciegouverneur als toezichthoudende overheid, dat wel hadden moeten doen op het ogenblik dat zij van de onregelmatigheden op de hoogte waren gebracht.

Tegen het besluit van 27 maart 1991 van de provinciegouverneur en tegen het besluit van de gemeenschapsminister "in de mate" dat het hem uit de examenuitslag schrapt en zijn benoeming vernietigt, dient verzoeker op 19 juni 1991 een annulatieberoep in (de zaak G/A 44.468/XII-744).

1.7. Op 13 juni 1991 vernietigt de gemeenschapsminister het besluit van 19 april 1991 van de gemeenteraad van Tielt waarbij de betrekking van stadssecretaris opnieuw vacant verklaard wordt. Hij overweegt dat ten gevolge van zijn vernietigingsbesluit van 25 april 1991 "de uitslag van het examen niet aangetast werd", dat die uitslag "in bepaalde gevallen dus kan gelden voor de benoeming van een gemeentesecretaris" zodat "de inrichting van een nieuw examen (...) nutteloos is" en dat, ten gevolge van de vernietiging van de benoeming van verzoeker, de betrekking van secretaris "nooit ingenomen werd" zodat het "niet nodig is deze betrekking opnieuw open te verklaren" en de gemeenteraad van Tielt "dus een onnodig en nutteloos besluit getroffen heeft".

1.8.1. Op 10 juli 1991 beslist de gemeenteraad van Tielt, ermee rekening houdend dat hij door de verschil-

lende vernietigingsbeslissingen geplaatst wordt voor een situatie waarin vier kandidaten geslaagd zijn voor het examen, dat geen van die kandidaten van een voldoende niveau is om de betrekking van gemeentesecretaris waar te nemen -gelet op de "zwakke resultaten van het onderdeel gemeentewet, administratief- en grondwettelijk recht" geplaatst tegenover "de juridisch-adviserende functie van de gemeentesecretaris van een zo belangrijke gemeente als Tielt"- en dat hij rekening moet houden met het door verzoeker ingediende annulatieberoep tegen de vernietiging van zijn benoeming tot gemeentesecretaris. Dienvolgens wordt besloten "niet tot een benoeming over te gaan, maar veeleer een nieuw examen in te richten dat georganiseerd kan worden onder omstandigheden die alle garanties bieden van correctheid en waarbij alle in aanmerking komende kandidaten hun kans kunnen gaan". De beslissing luidt formeel: "Aan het examen van stadssecretaris, waarvan de uitslag werd vastgesteld op 26 januari 1991, wordt geen gevolg gegeven."

1.8.2. Omdat met die beslissing de gemeenteraad "zijn eigen beslissingen negeert, alsook de inhoud van de vernietigingsbesluiten van de Gemeenschapsminister (...) van 25 april 1991 en 13 juni 1991 en aldus het algemeen belang schaadt", wordt zij op 25 juli 1991 door de provinciegouverneur vernietigd. Het vernietigingsbesluit maakt het voorwerp uit van het beroep G/A 44.930/XII-745.

1.8.3. In een vonnis van 4 maart 1996 heeft de correctionele rechtbank te Brugge vastgesteld dat de gemeenteraad van Tielt op 10 juli 1991 niet heeft beslist "aan het examen van Stadssecretaris, waarvan de uitslag werd vastgesteld op 26 januari 1991, (...) geen gevolg (te geven)" maar wel "om het agendapunt 'benoeming van een gemeentesecretaris' te verdagen" en is het bevel gegeven daarvan melding te maken "op de kant van

het betreffend besluit". Tegen het vonnis van de correctionele rechtbank is hoger beroep ingesteld.

1.9.1. Bij koninklijk besluit van 22 juli 1991 wordt burgemeester VERLEYE overeenkomstig artikel 82 van de nieuwe gemeentewet afgezet uit zijn ambt. Dat besluit verwijst in wezen naar het verslag van 18 maart 1991 van arrondissementscommissaris De Prest en bevat onder meer volgende motieven:

"Overwegende dat uit vermeld administratief verslag en uit de overeenstemmende getuigenverklaringen van verschillende examenkandidaten onder meer blijkt dat de heer Verleye, gedurende de eerste examenproef op 12 januari 1991, in ruime mate zelf en alleen het toezicht heeft uitgeoefend; dat betrokkene nota's genomen heeft tijdens de voordracht; dat overeenstemmende getuigenverklaringen toelaten als vaststaand te beschouwen dat de heer VERLEYE deze nota's aan één van de kandidaten, met name P. ROTSART, toeschoof; (...);

Overwegende dat de verklaring van mevrouw VAN MAELE de tegenargumenten waarin sprake is van een opgezette machinatie -die in dergelijk dossier nooit uit te sluiten valt in hoofde van niet-geslaagde kandidaten- ongeloofwaardig maakt;

Overwegende dat uit het geheel van de bevindingen van vermeld verslag en de erin weergegeven overeenstemmende getuigenverklaringen van examenkandidaten duidelijk blijkt dat betrokkene één welbepaalde kandidaat op onaanvaardbare wijze heeft willen bevoordelen, waardoor hij, met overtreding van zijn bevoegdheid als waarnemer de gelijkheid van de kandidaten heeft miskend en de goede organisatie van het examen voor de belangrijke functie van stadssecretaris heeft aangetast".

1.9.2. Bij arrest nr. 46.516 van 15 maart 1994 inzake VERLEYE verwerpt de Raad van State het annulatieberoep tegen het koninklijk besluit van 22 juli 1991.

In dat arrest wordt, ten aanzien van het middel dat het verslag van de arrondissementscommissaris "het onderzoek ten ontlaste (heeft) verwaarloosd" en dat dat onderzoek "onvolledig, subjectief en oncontroleerbaar (zou zijn)" overwogen dat "moeilijk kan geloofwaardig worden dat (de burgemeester) tijdens het eerste onder-

deel van die eerste proef geruime tijd alleen is gebleven met de kandidaten" (overw. 4.3.2.2.3), dat zijn verklaring over het voorbereiden van een toespraak voor een horeca-vergadering "elke geloofwaardigheid mist" (overweging 4.3.2.2.7.) en dat hij (d.i. de burgemeester) "toegeeft dat hij op een bepaald moment naast P. ROTSAERT heeft gestaan en diens papieren heeft aangeraakt, doch zonder dat er fraude in het spel was" (overweging 4.3.2.4.);

Het arrest overweegt verder (4.5.2.3):

"Overwegende dat als vaststaand kan worden beschouwd dat verzoeker geruime tijd alleen het toezicht heeft uitgeoefend gedurende het eerste examengedeelte; dat de verklaringen van alle kandidaten op dat punt immers gelijkluidend zijn; dat volgens de verklaringen van diverse kandidaten, inzonderheid die van de kandidaten J. LONCKE en H. MERCKX, die een klacht hebben ingediend, verzoeker nota's nam tijdens de voordracht van jurylid provinciegrieffier H. OST en hij later blaadjes waarvan zij vermoedden dat het om diezelfde nota's ging, heeft toegeschoven aan kandidaat P. ROTSAERT; dat de uitleg welke verzoeker tijdens het tuchtonderzoek heeft verstrekt weinig overtuigend klinkt: hij zou rondgegaan zijn om de identiteitskaarten te controleren, bij kandidaat P. ROTSAERT zou hij een papier dat dreigde op de grond te vallen teruggeschoven hebben; dat de tuchtoverheid uit die gegevens en mede de vaststelling dat verzoeker zich ook nadien nog opdrong aan de jury, dat alles in hun onderlinge samenhang gezien, naar recht en redelijkheid kon afleiden dat verzoeker gepoogd heeft één kandidaat te bevoordeligen;"

Het arrest onderzoekt ook nog waarom de thesis van de machinatie uitgaande van de klachtindieners LONCKE en MERCKX niet wordt aangenomen. Het slaat daarbij inzonderheid acht op de zorgvuldig genoteerde verklaring van candidate H. VAN MAELE (overweging 4.5.2.4.) ;

1.10. Op 26 augustus 1991 vragen schepen Warnez en stadssecretaris a.i. Van Maele aan de provinciegouverneur "of er thans bij de benoeming van een stadsse-

cretaris vier of vijf kandidaten dienen te worden voorgedragen, gelet op de vernietiging benoeming van de heer P. ROTSAERT".

De gouverneur antwoordt dat, naar analogie met "de werkwijze van het Vast Wervingssecretariaat waarbij, bij vaststelling van een examenfraude na het afsluiten van het proces-verbaal door de examencommissie (...) de frauderende kandidaat uit de examenlijst en uit de lijst van de geslaagden wordt verwijderd", verzoeker "uit de lijst der kandidaten (dient) verwijderd en worden dus de overige vier geslaagden voorgedragen".

1.11. Op 5 september 1991 benoemt tenslotte de gemeenteraad Dirk VERBEKE tot gemeentesecretaris. Overwogen wordt "dat aldus de Heren Dierickx Henk, Loncke Jean, Merckx Hieronymus en Verbeke Dirk slechts voor benoeming in aanmerking komen".

Dat benoemingbesluit maakt het voorwerp uit van het derde beroep (de zaak G/A 45.242/XII-746).

Over de rechtspleging.

2.1. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van antwoord in de zaak G/A 44.930/XII-745 de onontvankelijkheid van de memorie van antwoord van de verwerende partij opwerpt doordat hem, in strijd met artikel 85 van het algemeen procedurereglement, een niet door de provinciegouverneur maar door de provinciegriffier ondertekend afschrift van de memorie van antwoord is toegestuurd;

2.2. Overwegende dat naar luid van artikel 85 van het algemeen procedurereglement van de Raad van State de aan de Raad van State toegezonden afschriften van een memorie "voor eensluidend door de ondertekenende gewaarmerkt" moeten zijn; dat, vermits te dezen de memorie van

antwoord uitgaat van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen, het dezelfde gouverneur en niet de provinciegriffier is die de afschriften voor eensluidend verklaard had moeten ondertekenen; dat evenwel verzoeker niet betwist dat het hem toegestuurde afschrift overeenstemt met het oorspronkelijke document en dat hij niet aantoonst hoe het enkele feit dat de afschriften niet door de gouverneur zelf zijn ondertekend zijn belangen zou hebben geschaad; dat de exceptie niet opgaat;

3. De zaak G/A 44.468/XII-744.

Het beroep gericht tegen de beslissingen van 25 april 1991 van de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Angelegenheden en van 27 maart 1991 van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen.

3.1. de ontvankelijkheid.

3.1.1. Overwegende, wat het eerste voorwerp van het beroep betreft, dat verzoeker formeel de vernietiging vraagt van de beslissing van de Gemeenschapsminister "in de mate dat zijn naam uit de examenuitslag wordt geschrapt en zijn benoeming tot secretaris vernietigd wordt"; dat, hoewel strikt bekeken die vordering geen voorwerp heeft vermits ten gevolge van de vernietiging van de beslissing van de gouverneur die de examenuitslag vernietigde, de examenuitslag -ook die van verzoeker- herleeft en vermits het niet de gemeenschapsminister is maar de provinciegouverneur die besloten heeft zijn benoeming te vernietigen, toch duidelijk blijkt en dat de eerste verwerende partij ook duidelijk begrepen heeft dat verzoeker zich verzet tegen de beslissing van de Gemeenschapsminister in de mate dat die hem nadeel berokkent, met name in de mate dat zij het vernietigingsbesluit van de gouverneur slechts gedeeltelijk ongedaan maakt;

3.1.2.1. Overwegende dat de tussenkomende partij het belang van verzoeker betwist; dat zij uiteenzet, in hoofddorde, dat verzoeker niet aanduidt waarin zijn belang gelegen is en, in bijkomende orde, dat "verzoeker een actieve bijdrage heeft geleverd, samen met de burgemeester, tot het onregelmatig verloop van de examens in zijnen hoofde: *fraus omnia corrumpit*" zodat hij "uit de uitslag van de examens moet verdwijnen" en dus geen geoorloofd belang bij de vordering kan doen gelden;

3.1.2.2. Overwegende dat de beslissing van 27 maart 1991 van de provinciegouverneur, in de mate dat zij niet door de Gemeenschapsminister vernietigd is, verzoekers benoeming tot gemeentesecretaris vernietigt; dat verzoekers belang bij de vernietiging van die beslissing klaarblijkelijk is;

Overwegende dat de beslissing van 25 april 1991 van de Gemeenschapsminister de beslissing van de provinciegouverneur vernietigt in de mate dat zij de beslissing van 26 januari 1991 van de examenjury vernietigt; dat het motief van die vernietiging, te weten dat de gemeenteraad of de gouverneur verzoeker "uit de uitslag (van het examen) had dienen te verwijderen, nadat was komen vast te staan dat deze inderdaad onregelmatigheden had begaan bij het afleggen van het examen" van dien aard is dat verzoekers situatie er ongunstig door beïnvloed wordt en hij derhalve belang heeft bij de vernietiging ervan;

Overwegende dat, waar de tussenkomende partij aan verzoeker belang ontzegt omdat hij bij het examen bedrog heeft gepleegd, opgemerkt moet worden vooreerst dat verzoeker het plegen van dat bedrog in zijn eerste middel betwist en vervolgens dat hoe dan ook het plegen van bedrog het hem niet absoluut onmogelijk maakt de beslissing van de toezichthoudende overheid te

bestrijden, maar dat het hem enkel onmogelijk maakt zich te beroepen op middelen waarmee het bedrog enig verband vertoont; dat zulks te dezen niet het geval is, vermits verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht en van de onpartijdigheidsregel en aan het bestuur bevoegdheidsoverschrijding verwijt;

Overwegende dat de exceptie in haar geheel niet opgaat;

3.2. De grond van de zaak.

3.2.1.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending van het motiveringsbeginsel aanvoert wegens de afwezigheid van de rechte vereiste feitelijke grondslag doordat de bestreden beslissingen er ten onrechte van uitgaan dat de burgemeester aan verzoeker "papieren of fiches heeft toegeschoven met informatie over de tekst van het examen" en doordat zij ten onrechte aannemen dat verzoeker aan de onregelmatigheden medeplichtig is geweest door binnen of buiten de examenzaal gebruik gemaakt te hebben van die inlichtingen, terwijl hij integendeel "deze feiten ten stelligste ontkent", terwijl geen toereikend bewijs ervan voorgelegd wordt en terwijl het ingestelde onderzoek "zeer onvolledig is geweest omdat niet alle personen verhoord zijn en aan de verhoorde personen niet "alle vereiste vragen werden gesteld";

3.2.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij, het Vlaamse Gewest, in haar memorie van antwoord uiteenzet dat, met het oog op een zorgvuldige feitenvinding, aan arrondissemenscommissaris De Prest een onderzoeks- en adviesopdracht gegeven is en dat diens verslag, inzonderheid met betrekking tot de gebeurtenissen in de voormiddag van 12 januari 1991, derwijze accuraat is "dat ondubbelzinnig is komen vast te staan" ten eerste dat buiten de kandidaten alleen provinciegriffier Ost -

lid van de jury, die evenwel vrijwel onmiddellijk na de voorlezing van de voordracht de zaal verlaten heeft- en burgemeester Verleye -waarnemer, die zich "van tijd tot tijd verwijderde"- in de examenzaal aanwezig waren, terwijl stadssecretaris J. Tack in zijn nabijgelegen bureel aanwezig was en op hem geen beroep werd gedaan, ten tweede dat burgemeester Verleye tijdens de voordracht "bestendig nota's genomen heeft", waarvan -om reden dat er op die bijeenkomst niet gespeecht werd en omdat de burgemeester niet de gewoonte heeft dergelijke banale bijeenkomsten schriftelijk voor te bereiden- "moeilijk kan worden aangenomen dat zij de voorbereiding van een speech voor een horecabijeenkomst betroffen", ten derde dat de burgemeester de op octavo-papier geschreven nota's tussen de papieren van verzoeker geschoven heeft zonder dat deze tegen die handelwijze geprotesteerd heeft en ten vierde dat verzoeker zich kort nadien zonder toestemming te vragen met de papieren naar het toilet gegaan is en lang weggebleven is; dat zij die gegevens dan plaatst "in een algemeen klimaat van gewilde bevoordeling van verzoeker" en er de verklaringen van "beide protagonisten van het bedrog, d.i. verzoeker en de burgemeester" tegenover stelt in de zin dat die verklaringen wijzen op leugens of minstens op "concordante onnauwkeurigheden" of afspraken die na de feiten zijn gemaakt; dat zij, samengevat, van oordeel is dat de beslissing haar feitelijke grondslag vindt in het verslag van de arrondissementscommissaris vermits daaruit de door verzoeker begane onregelmatigheden blijken, en dat dit het haar mogelijk heeft gemaakt te stellen dat verzoeker onwaardig was om het ambt van stadssecretaris uit te oefenen;

3.2.1.3. Overwegende dat de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen in zijn memorie van antwoord eveneens uiteenzet dat het administratief verslag van arrondissementscommissaris De Prest, waaruit blijkt dat er een grondig administratief onderzoek gebeurd is met

verhoor van alle betrokkenen en onderlinge afweging van alle beweringen, de motieven bevat die zijn beslissing schragen;

3.2.1.4.1. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord vooreerst stelt dat een aantal objectieve redenen er arrondissementscommissaris De Prest hadden moeten van weerhouden zelf het administratief onderzoek te voeren, zodat hij redenen heeft om te twijfelen aan "het vereiste objectief en onafhankelijk karakter van het onderzoek en de korrektheid qua feiten-vinding"; dat hij zeven dergelijke "objectieve redenen" ontwaart, die hij met een getuigenverhoor meent te kunnen bewijzen: 1. net voor het onderzoek was het schepencollege niet ingegaan op een vraag van de arrondissementscommissaris om geen industriezone in de nabijheid van zijn woning in te planten; 2. de commissaris heeft als verantwoordelijke van het arrondissementeel promotiecomité van het Tieltsse ervoor gezorgd dat Dirk VERBEKE werd aangeworven als adviseur en niet een kandidaat die over beduidend meer diploma's beschikte; 3. aan de waarnemende gemeentesecretaris heeft de commissaris gezegd dat de zaak een andere wending zou genomen hebben "had men hem vroeger gekend"; 4. de commissaris had gedurende de periode van het onderzoek contact met een gemeenteraadslid; 5. de commissaris heeft een vergezochte en inquisitoriaal aanvoelende manier uitgedacht om verzoeker en de burgemeester "net na elkaar" te kunnen verhoren; 6. hij heeft om politie-begeleiding verzocht, wat erop wijst dat hij zich realiseerde dat "hij wel erg aan het overdrijven was"; 7. na zijn pensionering op 1 september 1991 heeft de commissaris zijn persoonlijk oordeel in de krant bekendgemaakt, daarbij diverse veronderstellingen en onverantwoorde deducties makend;

3.2.1.4.2. Overwegende dat verzoeker met betrekking tot de inhoud van het verslag, dat hem niet eerder ter

kennis was dan bij de inzage van in het administratief dossier, volgende opmerkingen maakt: 1. de gemeenteraadsleden Hoste en Dhondt en jurylid Leenknecht zijn niet ondervraagd hoewel die personen in de zaal aanwezig waren toen hij zich naar het toilet begaf; nochtans had die ondervraging kunnen aantonen dat de klagers Loncke en Merckx op het ogenblik zelf, en in strijd met wat een redelijk mens zou doen, niet geprotesteerd hebben tegen de gang van zaken; minstens hadden zij kunnen verduidelijken of zij tijdens hun aanwezigheid "bepaalde spanningen" hadden ervaren; 2. ook aan directeur-generaal Roossens, voorzitter van de jury en persoon die de examencopijen van de eerste proef in ontvangst nam, is niet gevraagd of er toen aan hem een onregelmatigheid bekendgemaakt is en of hij de indruk had dat er een onregelmatigheid gebeurd was; 3. de juryleden zijn niet ondervraagd, inzonderheid is hun niet gevraagd waarom zij -minstens één van hen- niet bij de proef aanwezig waren om er toezicht uit te oefenen en waarom zij het proces-verbaal van de examenverrichtingen zonder opmerkingen ondertekend hebben, hoewel kandidaat Loncke in de week van 12 tot 19 januari 1991 met twee van hen contact gezocht heeft; 4. de kandidaten Loncke en Merckx zijn onvoldoende diepgaand ondervraagd hoewel hun verklaringen elkaar tegenspreken en wijzen op een voorafgaande afspraak; 5. ook oud-stadssecretaris Tack is niet afdoende ondervraagd; inzonderheid is niet dieper ingegaan op zijn opmerking dat de burgemeester hem gezegd had verrast te zijn over de geringe opkomst van juryleden en waarnemers; ook niet op zijn opmerking dat de burgemeester hem niet uit de zaal heeft weggestuurd; evenmin is hem gevraagd waarom hij aan de jury niet heeft medegedeeld dat hij een telefonische oproep gekregen had van de kandidaten Loncke en Merckx; 6. het verslag verwijst naar een aantal oncontroleerbare gegevens, zoals "twee personen boven alle verdenking", "langs betrouwbare bron" e.d.; 7. de elementen m.b.t. de toespraak van de burgemeester voor de plaatselijke

horeca-vereniging vermengen feiten en fictie; vragen die het achterhalen van de werkelijke toedracht mogelijk maken worden vermeden; 8. de kandidaten zijn onvoldoende ondervraagd over "het stilstaan van de burgemeester" bij de verschillende kandidaten; alleen verzoeker is daarover ondervraagd, maar dan op een suggestieve wijze; 9. de door de burgemeester gemaakte beweging in de richting van de papieren van verzoeker is door de commissaris ten onrechte in een verkeerde context geplaatst; er is geen aandacht besteed aan de problematiek op welk papier de burgemeester zijn informatie naar verzoeker toe zou hebben geschreven en de verklaring van klager Loncke zelf bevat onduidelijkheden en wijst op nadien gemaakte afspraken;

3.2.1.4.3. Overwegende dat verzoeker uit een en ander afleidt dat de stukken waarop de bestreden beslissing gesteund zijn, niet als een deugdelijk motief voor de bestreden beslissing kunnen aanvaard worden, zeker nu die beslissing hem als een "soort beschuldigde" beschouwt, die een tuchtmaatregel opgelegd krijgt en die daarom aan een strengere motiveringsverplichting zou moeten voldoen, inzonderheid omdat twijfel over de juiste toedracht van de zaak in zijn voordeel moet worden uitgelegd;

Overwegende dat, met betrekking tot die twijfel, verzoeker in zijn laatste memorie nog uiteenzet dat de lange tijd die de klagers Loncke en Merckx hebben laten voorbijgaan vooraleer zij hun klacht geformuleerd hebben niet alleen hun eigen stelling moeilijk controleerbaar maakt, maar dat het hemzelf daardoor vrijwel onmogelijk geworden is om zijn onschuld te bewijzen; dat hij de ongelukkige keuze van de arrondissementscommissaris als onderzoeker en de onvolledigheid van zijn verslag aan de orde blijft stellen en uiteindelijk verzoekt om een getuigenverhoor te bevelen;

3.2.1.5. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar memorie uiteenzet dat in het dossier een aantal stukken ontbreken, o.m. een brief van burgemeester Verleye die elke twijfel over zijn voorbedachtheid wegneemt, het verslag van de ondervragingen die aan de basis gelegen hebben van de afzetting van burgemeester Verleye en de verslagen van de arrondissementscommissaris over de vervalsing van de stukken die betrekking hadden op de samenstelling van de examenjury; dat zij daaraan toevoegt dat het administratief onderzoek ondubbelzinnig aangetoond heeft dat er fraude gepleegd is, dat de verdachtmakingen aan het adres van arrondissementscommissaris De Prest loze beweringen zijn en dat de verwijten die verzoeker aan het verslag van de commissaris richt, niet opgaan;

3.2.1.6.1. Overwegende dat, ongeacht het feit dat de twee verwerende partijen er elk wat haar betreft een eigen rechtsgevolg aan verbonden hebben, de beslissing van 27 maart 1991 van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen en de ministeriële beslissing van 25 april 1991 dezelfde grondslag hebben, te weten de op het verslag van de arrondissementscommissaris gesteunde vaststelling dat er zich tijdens het eerste gedeelte van het examen op 12 januari 1991 onregelmatigheden hebben voorgedaan waarbij verzoeker en de burgemeester betrokken waren, meer bepaald dat de burgemeester na de voordracht van provinciegriffier Ost aan verzoeker papieren gegeven heeft, dat verzoeker die papieren aangenomen heeft en dat hij zich nadien naar buiten begeven heeft; dat die feitelijke grondslag hier wordt betwist;

3.2.1.6.2. Overwegende dat de Raad van State, wanneer hij in het kader van een annulatieberoep geroepen wordt om uitspraak te doen over de rechtmatigheid van een beslissing, niet tot taak heeft om in de plaats van het bestuur uit te maken wat naar zijn oordeel als de juiste toedracht van de aan die beslissing ten grondslag

liggende feiten moet worden beschouwd; dat hij enkel vermag na te gaan of de administratieve overheid rechtmatig tot haar voorstelling van de feiten is kunnen komen; dat zulks in dit geval betekent dat de Raad van State moet nagaan of de door verzoeker voorgelegde gegevens aannemelijk maken dat de verwerende partijen met het verslag van de arrondissementscommissaris niet over voldoende gegevens beschikten om te besluiten dat de fraude bewezen was, hetzij omdat het verslag niet objectief was, hetzij omdat het onderzoek geen antwoord heeft gegeven op bepaalde onduidelijkheden;

Overwegende dat, zoals sub 1.9.2 aangegeven, de Raad van State in het arrest nr. 46.516 van 15 maart 1994, daarvoor onder meer steunend op het verslag van arrondissementscommissaris DE PREST, vastgesteld heeft dat burgemeester VERLEYE nota's genomen heeft van de voordracht van provinciegrieffier OST en dat hij die nota's tijdens het verdere verloop van het examen aan verzoeker overhandigd heeft; dat, waar die gegevens in het genoemde arrest de feitelijke grondslag hebben uitgemaakt voor een tuchtstraf tegenover de burgemeester, ze kunnen geacht worden in dit geval de rechtens vereiste grondslag uit te maken voor de hier bestreden beslissingen, tenzij de Raad van State op grond van de hem in deze zaak voorgelegde gegevens tot het besluit komt dat nieuwe elementen toch een ander licht werpen op de gebeurtenissen of dat de beoordeling van die feitelijke gegevens, zoals die in de tuchtzaak van de burgemeester is gemaakt, niet op het geval van verzoeker kan getransponeerd worden; dat in dat kader de grieven van verzoeker tegen het verslag van de arrondissementscommissaris onderzocht worden;

3.2.1.6.3. Overwegende dat de kritiek van verzoeker toegespitst is op de keuze van de steller van het verslag en op de onvolledigheid van het onderzoek en de eruit gehaalde conclusies;

Overwegende, wat de keuze van arrondissementscommissaris De Prest als onderzoeker betreft, dat de door verzoeker aangevoerde gegevens de Raad van State niet overtuigen; dat zij immers geen van alle het bewijs inhouden dat de arrondissementscommissaris zich rechtstreeks bij de zaak betrokken voelde en zich aldus heeft laten leiden door persoonlijke bekommernissen; dat de verantwoordelijkheidszin die van een arrondissementscommissaris mag verwacht worden - hij is aangesteld als vertegenwoordiger van de regering in het bestuurlijk arrondissement; hij is zodoende de eerste medewerker van de provinciegouverneur wanneer deze betrokken wordt bij de oplossing van problemen die zich in zijn arrondissement situeren - het vermoeden doet ontstaan dat hij de taken waarmee de gouverneur hem belast, nauwgezet en buiten elk persoonlijk engagement om uitoefent; dat voor de weerlegging van dat vermoeden duidelijke indicaties moeten bestaan en dat de Raad van State die indicaties in de uiteenzetting van verzoeker niet vindt;

Overwegende, wat de beweerde gebrekkigheden van het onderzoek betreft en de conclusies die er worden geformuleerd, dat de Raad van State vaststelt dat de verklaringen van de examinandi LONCKE, MERCKX, VANMAELE, DECOCK en DIERICKX bijzonder goed met elkaar overeenstemmen en het bestaan van fraude bevestigen; dat de door verzoeker gemaakte opmerkingen in wezen aansturen op het uitvoeren van een bijkomend verhoor van een aantal personen, maar dat die bijkomende uitleg irrelevant is voor het beantwoorden van de vraag of de feiten daadwerkelijk zijn gebeurd zoals ze uit het verhoor van die vier personen naar voren komen, omdat personen die bij de feiten niet aanwezig waren de juistheid van die feiten toch niet kunnen bevestigen; dat, indien de idee van machinatie opgezet door Loncke en Merckx gevoed kan worden door de vaststelling dat zij lange tijd gewacht hebben alvorens formeel bezwaar in te dienen tegen de gang van zaken, de Raad van State ook nu moet vaststel-

len dat die idee volkomen ontkracht wordt door de verklaringen van VAN MAELE en DECOCK, waaruit blijkt dat de handelwijze van de burgemeester tegenover verzoeker van meet af aan bij de deelnemers aan het examen is opgevallen;

3.2.1.6.4. Overwegende, in zoverre de verzoekende partij een argument put uit de omstandigheid dat de examenjury haar werkzaamheden verricht heeft zonder dat een secretaris er deel van uit maakte en daarbij uiteenzet dat zulks niet overeenstemt met de beslissing die, naar luid van de correctie die als gevolg van het door het vonnis van 4 maart 1996 van de correctionele rechtbank te Brugge gegeven bevel aan de notulen aangebracht moet worden, de gemeenteraad van Tielt op 11 oktober 1990 genomen heeft -te weten dat van de examenjury "een secretaris (...) zonder stemrecht" deel zou uitmaken-, de Raad van State vaststelt dat dit gegeven niet zonder meer tot de conclusie dwingt dat de examenverrichtingen een onregelmatig verloop hebben gekend; dat immers blijkens de beslissing van de gemeenteraad, zoals zij thans voorligt, aan de secretaris toch geen stemrecht toegekend was en dat de slechte organisatie van de examenverrichtingen, die mogelijk door het optreden van een secretaris voorkomen had kunnen worden, de kandidaten in geen geval een excuus kon bieden om zelf onregelmatigheden te begaan";

3.2.1.6.5. Overwegende dat de door verzoeker aan de Raad van State voorgelegde elementen niet van dien aard zijn dat hij in dezen een ander standpunt zou innemen dan in het arrest nr. 46.516 van 15 maart 1994; dat derhalve de conclusie geboden is dat de verwerende partijen in het verslag van arrondissementscommissaris DE PREST een voldoende grondslag konden vinden voor hun besluit dat verzoeker op 12 januari 1991 betrokken is geweest bij frauduleuze handelingen gericht op het

bevoordeligen van zijn persoon; dat het middel niet gegrond is";

3.2.2.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending van de hoorplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert doordat, eerste onderdeel, de beslissingen, die hem "zwaar belasten" omdat ze zijn integriteit en goede naam in vraag stellen, genomen zijn zonder dat hij de gelegenheid heeft gehad zijn standpunt uiteen te zetten en doordat, tweede onderdeel, hij niet in de mogelijkheid gesteld is na te gaan of zijn verklaringen door de arrondissementscommissaris wel juist weergegeven zijn en te repliceren op de beweringen van zijn medekandidaten;

3.2.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissingen niet met tuchtmaatregelen gelijkgesteld kunnen worden, dat verzoeker afdoende gehoord is door de arrondissementscommissaris en dat de gemeenschapsminister, optredend in het kader van zijn algemene toezichtsbevoegdheid, geen nieuw verhoor moest afnemen;

3.2.2.3. Overwegende dat de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen antwoordt dat het niet gebruikelijk is om in het kader van de uitoefening van het algemeen administratief toezicht op gemeenteraadsbeslissingen die geen tuchtbeslissingen zijn de betrokkene te horen en dat verzoeker in elk geval gehoord is door de arrondissementscommissaris;

3.2.2.4. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord stelt dat de bestreden beslissingen onmiskenbaar behoren tot het soort dat aan de hoorplicht onderworpen is, terwijl zijn verhoor door de arrondissementscommissaris, die terzake geen beslissingsbevoegdheid had en tegenover wie hij zijn verhoor niet degelijk heeft kunnen voorbereiden, niet voldoet aan de voor-

waarden die de hoorplicht insluit; dat hij daar in zijn laatste memorie aan toevoegt dat hij daadwerkelijk benoemd is geweest tot gemeentesecretaris met het gevolg dat de bestreden beslissingen hem wel degelijk een verkregen voordeel ontnomen hebben;

3.2.2.5. Overwegende dat de tussenkomenende partij stelt dat de bestreden beslissingen geen tuchtaangelegenheid betreffen maar een ernstige aangelegenheid waarover een ernstig onderzoek gevoerd is door de arrondissementscommissaris, die aan de verzoeker gelegenheid gegeven heeft uitgebreid te antwoorden op precieze vragen; dat zij ook opmerkt dat verzoeker niet betwist dat het verslag van zijn verhoor met de werkelijkheid overeenstemt;

3.2.2.6.1. Overwegende dat de bestreden beslissingen genomen zijn in het kader van de uitoefening van het administratief toezicht; dat, behoudens een uitdrukkelijk voorschrift ter zake, de toezichthoudende overheid, omdat zij niet als een beroepsinstantie kennis neemt van de zaak maar enkel nagaat of de beslissing van het aan toezicht onderworpen bestuur zoals zij haar voorgelegd wordt in overeenstemming is met de wet en niet strijdt met het algemeen belang, niet de verplichting heeft de personen die het voorwerp uitmaken van een beslissing van het aan toezicht onderworpen bestuur in de gelegenheid te stellen voor haar nuttig voor hun belangen op te komen;

3.2.2.6.2. Overwegende dat, hoe dan ook, verzoeker de gelegenheid gehad heeft zijn visie te geven op de gebeurtenissen zoals die beschreven werden in de klachten die bij de gouverneur waren ingediend; dat hij dat gekund heeft tijdens zijn verhoor door de arrondissementscommissaris; dat hij terecht stelt niet de gelegenheid gehad te hebben na te gaan of de arrondissementscommissaris zijn verklaring correct genoteerd heeft,

maar dat de Raad van State in dit geval die opmerking terzijde laat omdat verzoeker er ook na de inzage van het verslag van de arrondissementscommissaris, ter gelegenheid van de kennisneming van het administratief dossier, niet in slaagt aan te tonen op welke punten de arrondissementscommissaris zijn relaas verkeerd zou hebben weergegeven; dat het middel niet gegrond is;

3.2.3.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel de schending aanvoert van het onpartijdigheidsbeginsel; dat hij uiteenzet dat directeur-generaal Roosens en J. Debyser als lid van de examencommissie persoonlijk betrokken waren bij gebeurtenissen die het voorwerp hebben uitgemaakt van de klachten zodat zij zich van elke tussenkomst in het dossier hadden moeten onthouden;

3.2.3.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat de gemeenschapsminister zelf de bestreden beslissing genomen heeft en dat uit het dossier niet blijkt dat directeur-generaal Roosens een preponderante rol gespeeld heeft in de besluitvorming of dat hij anders zou gehandeld hebben dan gewoonlijk; dat zij daaraan toevoegt dat niet blijkt waarom directeur-generaal Roosens niet de vereiste afstandelijkheid in acht genomen zou kunnen hebben omdat de onregelmatigheden zich voorgedaan hebben buiten zijn aanwezigheid;

3.2.3.3. Overwegende dat de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen antwoordt dat het onpartijdigheidsbeginsel geen betrekking heeft op organen van het actieve bestuur, dat leden van een examenjury geen eigen beslissingsbevoegdheid hebben en dat de gouverneur het proces-verbaal van de examenjury vernietigd heeft, hetgeen op zich al tegen de belangen van de leden van de jury ingaat;

3.2.3.4. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat het evident is dat juryleden die vernemen dat er fraude zou gepleegd zijn tijdens een examen waarover zij gedelibereerd hebben, niet geheel onbevooroordeeld kunnen handelen wanneer zij betrokken worden bij navolgende beslissingen; dat hij in zijn laatste memorie nog uiteenzet dat de verwerende partijen niet betwisten dat Debyser en Roosens deel genomen hebben aan de totstandkoming van de bestreden

beslissingen en dat het bestuur de verplichting heeft om elke schijn van partijdigheid te vermijden;

3.2.3.5. Overwegende dat de tussenkomenende partij stelt dat niet blijkt dat de betrokkenen zich over de aangelegenheid reeds een eigen mening hadden gevormd bij zoverre dat zij niet zonder gezichtsverlies te lijden nog tot een objectief oordeel konden komen;

3.2.3.6. Overwegende dat J. DEBYSER en A. ROOSENS, beiden lid van de examenjury, deel uitmaken van de besturen die meegewerkt hebben aan de totstandkoming van de bestreden beslissingen; dat evenwel dat feit op zich, op gevaar af het onmogelijk te maken dat ambtenaren die behoren tot de besturen die met het administratief toezicht belast zijn nog deel uitmaken van examenjury's in gemeentebesturen, niet volstaat om bij de bestuurde de indruk te doen ontstaan dat de eindbeslissing door hun tussenkomsten zou beïnvloed zijn; dat minstens aangetoond moet worden dat de betrokkenen op enige wijze bij de totstandkoming van de beslissing betrokken zijn geweest; dat verzoeker evenwel in gebreke blijft dien-aangaande concrete gegevens aan te brengen; dat het middel niet gegrond is;

3.2.4.1. Overwegende dat verzoeker een vierde middel richt tegen de eerste bestreden beslissing van de gemeenschapsminister; dat hij daarin de schending aanvoert van het decreet van 7 juni 1989 houdende vaststelling, voor het Vlaamse Gewest, van regelen betreffende de organisatie alsook de uitoefening van het administratief toezicht op de gemeenten doordat het besluit van de Gemeenschapsminister zich niet beperkt tot het vernietigen van het besluit van de gouverneur, maar het integendeel wijzigt doordat verzoeker nu ineens uitgesloten wordt van benoeming op grond van het niet langer onbestaande examenresultaat;

3.2.4.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat zij de beslissing van de gouverneur niet gewijzigd heeft, maar gedeeltelijk vernietigd en dat die slechts gedeeltelijke vernietiging gesteund is op de vaststelling dat de examencommissie op het ogenblik van haar beslissing geen kennis had van de gepleegde fraude;

3.2.4.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord uiteenzet dat de gemeenschapsminister aan de gemeente de bevoegdheid ontnomen heeft om hem te benoemen en om een nieuw examen in te richten, hetgeen een wijziging uitmaakt ten opzichte van de beslissing van de gouverneur;

3.2.4.4. Overwegende dat de tussenkomenende partij stelt dat de gedeeltelijke vernietiging van de beslissing van de gouverneur aan de verwerende partij de gelegenheid gegeven heeft om ten aanzien van de persoon die zich medeplichtig gemaakt heeft aan fraude toepassing te maken van het beginsel "fraus omnia corrumpit" en om terzelfdertijd de andere kandidaten, wier deelneming aan het examen correct verlopen is, ongemoeid te laten;

3.2.4.5. Overwegende dat artikel 27, lid 4, van het decreet van 7 juni 1989 houdende vaststelling, voor het Vlaamse Gewest, van regelen betreffende de organisatie alsook de uitoefening van het administratief toezicht op de gemeenten bepaalt:

"De Executieve kan het vernietigingsbesluit van de gouverneur onverminderd de onmiddellijke toepassing ervan teniet doen binnen een maand, te rekenen van de dag waarop bij een ter post aangetekend schrijven een afschrift ter kennisgeving aan de gemeente is gezonden."

3.2.4.5.1. Overwegende dat de gemeenschapsminister met de eerste bestreden beslissing formeel de beslissing van de gouverneur gedeeltelijk vernietigd heeft, namelijk

in zoverre de gouverneur de beslissing van de examenjury vernietigd had; dat die gedeeltelijke vernietiging tot gevolg heeft dat de examenuitslag uitwerking kan krijgen; dat evenwel, rekening houdend met de motieven van die gedeeltelijke vernietiging -te weten de door verzoeker gepleegde fraude-, de vernietiging van de beslissing van de gouverneur voor verzoeker een ruimer gevolg heeft, vermits de gemeenteraad hem niet opnieuw kan benoemen zonder het vernietigingsbesluit te miskennen;

3.2.4.5.2. Overwegende dat verzoeker ten onrechte aanvoert dat de Gemeenschapsminister aldus de hem door artikel 27, lid 4, van het decreet van 7 juni 1989 toegekende bevoegdheden te buiten gegaan is; dat het in die bepaling vastgestelde systeem teruggaat naar het door de wet van 27 juni 1962 houdende deconcentratie van de vernietigingsbevoegdheid van de Koning in artikel 87 van de gemeentewet ingevoerde systeem waarbij de deconcentratie van de algemene toezichtsbevoegdheid naar de provinciegouverneur werd gekoppeld aan de mogelijkheid voor de overheid, die op het hoogste vlak toezichtsbevoegdheid heeft, om op te treden tegen beslissingen van die gedeconcentreerde overheid; dat aldus bezien, het optreden van de Gemeenschapsminister betrekking heeft op een soort heroverweging van de zaak waarbij hij opnieuw en in de plaats van de gouverneur uitspraak doet over de conformiteit van de beslissing van het aan toezicht onderworpen bestuur met de wet of het algemeen belang; dat het vernietigingsbesluit van de Gemeenschapsminister derhalve, ongeacht het gehanteerde woordgebruik, niet mag bekeken worden in functie van het besluit van de gouverneur, maar dat het moet betrokken worden op de beslissing van de gemeenteraad; dat het middel niet gegrond is;

4. De zaak G/A 44.930/XII-745.

Het beroep tegen de beslissing van 25 juli 1991 van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen.

4.1. De ontvankelijkheid.

4.1.1.1. Overwegende dat verzoeker in een 8 januari 1998 aan de Raad van State gestuurde brief uiteenzet dat de correctionele rechtbank van Brugge op 4 maart 1996 een rechtzetting bevolen heeft van de notulen van de vergadering van 10 juli 1991 van de gemeenteraad van Tielt in die zin dat de gemeenteraad niet heeft beslist "aan het examen van de stadssecretaris waarvan de uitslag werd vastgesteld op 26 januari 1991 wordt geen gevolg gegeven" maar wel om "het agendapunt 'benoeming van een gemeentesecretaris' te verdagen"; dat hij mededeelt dat tegen dat vonnis hoger beroep ingesteld is;

4.1.1.2. Overwegende dat, indien de door de correctionele rechtbank bevolen rechtzetting kracht van gewijsde verkrijgt, het komt vast te staan dat het bestreden vernietigingsbesluit betrekking heeft op een inhoudelijk heel andere beslissing zodat er geen enkel juridisch gevolg kan aan verbonden worden en dat zij nog enkel als een zuiver formele beslissing blijft bestaan; dat alleszins de vernietiging ervan niet tot gevolg kan hebben dat een beslissing gaat herleven die volgens de correctionele rechtbank nooit bestaan heeft; dat, aangezien verzoeker juist in die herleving zijn belang zoekt, de Raad van State, teneinde de rechtsgang niet te vertragen, de zaak afdoet met inachtneming van de op dit ogenblik juridisch vast staande gegevens;

4.1.2.1. Overwegende dat verzoeker zijn belang bij deze zaak ziet in het feit dat de vernietiging van de beslissing van de gouverneur de sub 1.8 gerelateerde beslissing van 10 juli 1991 van de gemeenteraad van Tielt om geen gevolg te geven aan het examen van stadssecretaris waarvan de uitslag op 26 januari 1991 werd vastgesteld, zal doen herleven, dat hij dan opnieuw zal kunnen deelnemen aan het examen en dat hij aldus een

nieuwe kans zal krijgen om tot gemeentesecretaris benoemd te worden;

4.1.2.2. Overwegende dat de tussenkomende partij antwoordt dat de verwerping van het beroep tegen de beslissing van 25 april 1991 van de gemeenschapsminister (eerste voorwerp van het beroep G/A 44.468/XII-744) waardoor vastgesteld wordt dat verzoeker niet waardig is om een openbaar ambt op te nemen tot gevolg heeft dat verzoeker niet meer voldoet aan de benoemingsvoorwaarde dat een kandidaat-secretaris "van onberispelijk gedrag" moet zijn zodat hij uit een nieuwe benoemingsprocedure uitgesloten zal moeten worden; dat zij daaraan toevoegt dat de gemeenteraad op 19 april 1991 besloten heeft de betrekking van stadssecretaris opnieuw open te verklaren en dat ter uitvoering daarvan onmiddellijk een nieuw examen georganiseerd is waarvoor verzoeker zich ingeschreven heeft, maar dat de Gemeenschapsminister het besluit van de gemeenteraad van 19 april 1991 vernietigd heeft zonder dat verzoeker daartegen een annulatieberoep ingesteld heeft hoewel dat vernietigingsbesluit hetzelfde belang teniet deed als hetgeen hij nu nastreeft;

4.1.2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord uiteenzet dat het begaan van onregelmatigheden zijn persoonlijk en actueel belang bij de onderhavige vordering niet doet teloorgaan en dat, ware de bestreden beslissing niet genomen, hij zich opnieuw zou hebben ingeschreven voor het examen dat zou georganiseerd worden, waarna de gemeenteraad zich opnieuw had kunnen beraden over de vraag of hij nog zijn kandidatuur genegen was;

4.1.2.4. Overwegende dat, indien verzoeker met het bestrijden van het besluit van de Gemeenschapsminister waarbij het gemeenteraadsbesluit van 19 april 1991 vernietigd werd hetzelfde resultaat had kunnen verkrijgen als hetgeen hij met het onderhavige beroep wenst te

bekomen -te weten de deelneming aan een nieuw examen te valideren- zulks enkel tot de onontvankelijkheid van de onderhavige vordering zou moeten leiden indien de bestreden beslissing geen andere draagwijdte zou hebben dan -dus de loutere bevestiging zou zijn van- het niet bestreden besluit van de gemeenschapsminister; dat evenwel de bestreden beslissing de vernietiging betreft van het besluit van 10 juli 1991 van de gemeenteraad van Tielt waarbij de benoemingsprocedure een nieuwe keer op gang wordt gebracht, hetgeen verzoeker een nieuw nadeel berokkent;

Overwegende, wat betreft de door de tussenkomende partij gemaakte vaststelling dat verzoeker door zijn betrokkenheid bij de gepleegde onregelmatigheden niet meer van onberispelijk gedrag is -een benoemingsvoorwaarde gesteld door artikel 2 van het koninklijk besluit van 20 juli 1976 tot vaststelling van de grens van de algemene bepalingen betreffende de voorwaarden tot benoeming in de graden van gemeentesecretaris, adjunct-gemeentesecretaris en gemeenteontvanger-, dat de Raad van State die exceptie niet kan aannemen zonder uitspraak te doen over de vraag of de begane onregelmatigheden gezien moeten worden als een blijk van niet-onberispelijk gedrag in de zin als bedoeld in het koninklijk besluit van 20 juli 1976; dat de Raad van State, op gevaar af aldus in te grijpen op de terzake bestaande appreciatiebevoegdheid van het actieve bestuur, die uitspraak niet mag doen; dat de exceptie niet aangenomen wordt;

4.2. De grond van de zaak.

4.2.1.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 31 en 108 van de grondwet (thans artikel 41 en 162 van de gecoördineerde grondwet), van artikel 27 van het decreet van 7 juni 1989 betreffende het administratief toezicht en van het motiveringsbeginsel;

4.2.1.1.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste onderdeel van het middel de deugdelijkheid van de in het bestreden gouverneursbesluit ingeroepen motieven betwist omdat volgens hem de gemeenteraad niet verplicht is één van de in het examen geslaagde kandidaten te benoemen; dat hij tegen de overweging dat de gemeenteraad op 7 februari 1991 tot de benoeming van een gemeentesecretaris besloten heeft "zonder dat er opmerkingen werden gemaakt over de resultaten van de geslaagde" inbrengt dat er toen geen reden daarvoor bestond omdat verzoekers examenuitslag minstens 6% hoger lag dan die van de andere kandidaten; dat hij tegen de overweging dat vijf kandidaten door de examenjury bekwaam werden geacht om het ambt van gemeentesecretaris uit te oefenen inbrengt dat het oordeel van de examenjury de gemeenteraad niet bindt; dat hij de beweerde miskennis door de gemeenteraad van "zijn eigen beslissingen" weerlegt met de stelling dat het vacant verklaren van de betrekking en het instellen van een examenjury "hoegenaamd geen verplichting inhouden voor de raad om tot benoeming over te gaan onder de kandidaten die geslaagd zijn voor het examen"; dat hij de beweerde miskennis van de vernietigingsbeslissingen van de Gemeenschapsminister weerlegt met de stelling dat het besluit van de gemeenschapsminister van 13 juni 1991 enkel stelt dat de uitslag van het examen "in bepaalde gevallen kan gelden voor de benoeming van een gemeentesecretaris", dat die beslissing dus ook geen verplichting om te benoemen instelt en dat de gemeenteraad het grondwettelijk recht heeft

zelf te beslissen of hij een kandidaat geschikt acht voor een ambt; dat hij daaraan toevoegt dat de bestreden beslissing geen antwoord geeft op de door de gemeenteraad in het vernietigde besluit gemaakte vaststellingen dat de kandidaten een te zwak resultaat behaalden in de vakken gemeentewet, administratief en grondwettelijk recht en dat het wenselijk was een nieuw examen te organiseren onder omstandigheden die boven elke twijfel stonden;

4.2.1.1.2. Overwegende dat verzoeker in een tweede onderdeel uiteenzet dat het bestreden besluit de gemeenteraad ertoe verplicht één van de vier overgebleven geslaagden te benoemen, terwijl aldus de grondwettelijke regels die de grenzen van de gemeentelijke autonomie vaststellen, worden miskend;

4.2.1.1.3. Overwegende dat verzoeker in een derde onderdeel uiteenzet dat het bestreden besluit, doordat het een verkeerde toepassing maakt van het begrip "het algemeen belang", de inhoud van het begrip "het gemeentelijk belang" miskent; dat hij betoogt dat de in de bestreden beslissing vermelde motieven niet tot het besluit kunnen leiden dat het algemeen belang geschaad wordt vermits de enige vereiste die met het algemeen belang verband houdt erin bestaat dat het ambt van gemeentesecretaris niet langer dan zes maanden vacant blijft -wat hier het geval is- terwijl alle overige aspecten van de benoeming van een gemeentesecretaris tot de sfeer van het gemeentelijk belang behoren;

4.2.1.2.1. Overwegende dat de verwerende partij op het eerste onderdeel van het middel antwoordt wat volgt: de (betere) examenuitslag van verzoeker kan er niet aan in de weg staan dat de gemeenteraad in ieder geval de verplichting heeft een afweging te doen van de aanspraken van alle kandidaten, want andere elementen kunnen een gunstigere uitslag relativeren; op het ogenblik van de

benoeming van verzoeker heeft de gemeenteraad van Tielt de aanspraken van de andere kandidaten niet verworpen, heeft hij ze dus als "waardig" bestempeld, zodat later op dat gegeven niet teruggekomen kan worden; de werkelijke reden waarom bij het nemen van de bestreden beslissing geen enkele kandidaat meer bekwaam is bevonden ligt in het creëren van de mogelijkheid om verzoeker opnieuw aan een examen te laten deelnemen; het bestreden besluit is niet meer dan de logische consequentie van het besluit houdende de vernietiging van de beslissing om de betrekking van stadssecretaris vacant te verklaren en om de betrekking te begeven bij wege van aanwerving; de toezichthoudende overheid moet waken over de eerbiediging van de evidente regels van goed beheer van de openbare diensten, wat "een geconcretiseerde algemene doelstelling van het algemeen belang uitmaakt", en het aan toezicht onderworpen bestuur moet rekening houden met de in een vernietigingsbeslissing aangenomen overwegingen;

4.2.1.2.2. Overwegende, wat het tweede onderdeel van het middel betreft, dat de verwerende partij antwoordt dat de gemeentelijke autonomie begrensd is in die zin dat de gemeente de hogere rechtsnormen moet eerbiedigen hetgeen betekent dat zij onderworpen is aan het rechterlijk en het administratief toezicht;

4.2.1.2.3. Overwegende, wat het derde onderdeel betreft, dat de verwerende partij antwoordt dat de verplichting om een gemeentesecretaris binnen zes maanden na het opvallen van de betrekking te benoemen ingesteld is door artikel 25 van de nieuwe gemeentewet, dat de controle daarop geen miskenning inhoudt van de gemeentelijke autonomie, maar dat integendeel beslissingen die een obstructie ter zake inhouden op zichzelf gevitieerd zijn;

4.2.1.3. Overwegende dat de tussenkomende partij stelt dat het met de bestreden beslissing vernietigde gemeenteraadsbesluit pertinent onjuist is, dat verschillende gemeenteraadsleden er klacht wegens valsheid in geschriften tegen hebben ingediend, dat het ook in rechte niet verantwoord kan worden; dat zij betoogt dat dat besluit de gemeentelijke autonomie ten aanzien van de beoordeling van de geschiktheid van de kandidaten niet miskent omdat het ertoe strekt willekeur en manoeuvres vanwege de gemeenteraad te vermijden, dat de gemeenteraad moeilijk een uitslag van 25 punten op 40 voor rechtsvakken onvoldoende kan vinden wanneer zijn eigen reglement slechts 50 % voorschrijft, dat het hoge puntenaantal dat de verzoekende partij voor die rechtsvakken bekomen heeft onbetrouwbaar is en dat bij een benoeming niet alleen de examenuitslag, maar ook de verdiensten meespelen in welk verband zijzelf duidelijk een grotere ervaring kan voorleggen dan een pas afgestudeerde;

4.2.1.4. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord uiteenzet wat volgt: (eerste onderdeel) de gemeenteraad moest op 7 februari 1991 vanzelfsprekend oordelen over de aanspraken van alle kandidaten, maar hij moest er zich niet expliciet over uitspreken; de houding van de gemeenteraad toen hij de vernietigde beslissing nam, was helemaal niet inconsistent, want hij heeft gewoon vastgesteld dat er, nadat verzoeker geweerd was, geen valabele kandidaat meer was voor de betrekking waarvoor specifieke vereisten golden; door te stellen dat de door de gemeenteraad uitgedrukte motieven niet overeenstemmen met dezès bedoeling, breidt de verwerende partij de motieven die de beslissing dragen uit; (tweede onderdeel) de verwerende partij laat na aan te tonen welk concreet gegeven van algemeen belang reden kan zijn om de gemeenteraad te verplichten een keuze te maken tussen de vier resterende kandidaten; hoe dan ook blijkt uit de beslissing van 13 juni 1991

van de gemeenschapsminister duidelijk dat de gemeenteraad niet de verplichting heeft om tot benoeming over te gaan; (derde onderdeel) zou de verplichting om een benoeming tot gemeentesecretaris te doen een geconcretiseerde doelstelling van algemeen belang zijn, dan is dit hier niet het geval, want de gemeente had na 10 juli 1991 nog de tijd om een nieuwe benoemingsprocedure op te starten en af te ronden; dat de gemeenteraad obstructie wou plegen ten opzichte van de toezichthoudende overheid is niet meer dan een veronderstelling;

4.2.1.5. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nog uiteenzet dat er een verschil bestaat tussen het slagen voor het examen en bekwaam bevonden worden om voor een benoeming in aanmerking te komen, dat de gemeenteraad er niet toe verplicht is iemand te benoemen zodra hij net het vereiste puntenquorum behaalt, zeker niet wanneer "de kennis van de rechtsmateries gering is in verhouding met andere en de gemeenteraad in de tijd tussen het afleggen van het examen en het nemen van de bestreden beslissing om evidente redenen meer belang is gaan hechten aan dit onderdeel", dat de bestreden beslissing er enkel toe strekt hem te beletten zich opnieuw kandidaat te stellen en dus geen hoger belang dan het gemeentelijke dient en dat helemaal niet bewezen is dat de gemeente inconsequent zou geweest zijn en beslissingen van de toezichthoudende overheid naast zich neer zou hebben gelegd;

4.2.1.6.1. Overwegende dat de gemeenteraad op 10 juli 1991 besloten heeft geen gevolg te geven aan het examen waarvan de uitslag op 26 januari 1991 door de door hem samengestelde commissie was vastgesteld; dat hij daarvoor acht geslagen heeft op de vernietigingsbesluiten van de gouverneur, genomen op 27 maart 1991, en van de Gemeenschapsminister, genomen op 25 april 1991 en 13 juni 1991 en daaruit het besluit getrokken heeft dat "thans als geslaagd moeten beschouwd worden de Heren

Dierickx Henk, Loncke Jan, Merckx Hieronymus en Verbeke Dirk"; dat de redenen waarom de gemeenteraad vervolgens van oordeel is dat er toch reden is om de procedure niet voort te zetten sub 1.8.1. samengevat zijn;

4.2.1.6.2. Overwegende dat de gouverneur met de bestreden beslissing dat gemeenteraadsbesluit vernietigd heeft op grond van volgende motieven:

"Overwegende dat de gemeenteraad van Tielt tot de hogervermelde beslissing komt op basis van volgende overwegingen:

-geen van de kandidaten komt in aanmerking, gelet op de zwakke resultaten van het onderdeel gemeenterecht, administratief- en grondwettelijk recht;

-de heer Piet Rotsaert heeft een annulatieberoep bij de Raad van State ingesteld tegen de beslissing van 25 april 1991 van de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden;

Overwegende dat de gemeenteraad van Tielt in zitting van 7 februari uit de geslaagden van het examen van stadssecretaris een kandidaat heeft benoemd zonder dat er opmerkingen werden gemaakt over de resultaten van de geslaagde;

Overwegende dat de examenjury 5 kandidaten bekwaam achtte om het ambt van stadssecretaris uit te oefenen; dat dit het gemeentebestuur moet toelaten een bekwame kandidaat te benoemen;

Overwegende dat de gemeenteraad van Tielt door thans te beslissen geen gevolg te geven aan de uitslag van het examen zoals vastgesteld op 26 januari 1991 zijn eigen beslissingen negeert, alsook de inhoud van de vernietigingsbesluiten van de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Openbaar Ambt van 25 april 1991 en 13 juni 1991 en aldus het algemeen belang schaadt;"

4.2.1.6.3. Overwegende dat een bestuur niet zonder goede reden vermag een lopende benoemingsprocedure af te breken en een nieuwe procedure op te starten met het lanceren van een nieuwe oproep tot de kandidaten; dat dus de vraag rijst of de door de gemeenteraad van Tielt in zijn beslissing van 10 juli 1991 neergeschreven motieven voldoende draagkrachtig zijn om aan de beslissing om geen rekening meer te houden met het op 26 januari 1991 afgesloten examen een voldoende grondslag te geven; dat de gemeenteraad twee motieven

aangevoerd heeft om de vier geslaagde kandidaten van het examen te weren, vooreerst dat de "juridisch-adviserende functie van de gemeentesecretaris van een zo belangrijke gemeente als Tielt een kennis veronderstelt die verder reikt dan ten hoogste 25 punten op 40" en vervolgens dat verzoeker een annulatieberoep ingesteld heeft tegen de vernietiging van zijn benoeming tot gemeentesecretaris; dat de gouverneur van oordeel is dat de aldus verantwoorde stopzetting van de benoemingsprocedure strijdig is met de "eigen beslissingen" van de gemeenteraad en met de vernietigingsbeslissingen van 25 april 1991 en 13 juni 1991 van de gemeenschapsminister en dat zij aldus het algemeen belang schaadt;

4.2.1.6.4.1. Overwegende dat de "eigen beslissingen" van de gemeenteraad waarnaar de bestreden beslissing verwijst, in logica begrepen moeten worden als de beslissingen die onmiddellijk voordien in herinnering worden gebracht, te weten de beslissing van 7 februari 1991 waarbij verzoeker tot secretaris wordt benoemd en de beslissing van 26 januari 1991 waarbij de examenjury, orgaan van de benoemende overheid, de uitslag van het examen vaststelt;

Overwegende dat de verwerende partij gewis niet overtuigend is waar zij uiteenzet dat de gemeenteraad, door op 7 februari 1991 verzoeker te benoemen en geen opmerkingen te maken over de resultaten van de andere vier geslaagden, geoordeeld heeft over de bekwaamheid van de kandidaten die op dat ogenblik geweerd werden; dat immers niet wordt ingezien op welke wijze de keuze van verzoeker -die op dat ogenblik op basis van zijn uitslag in het examen een duidelijke voorgrond op de andere kandidaten had- een oordeel over de geschiktheid van de andere in aanmerking komende kandidaten kan inhouden; dat het daarentegen wel zo is dat beslissing van 7 februari 1991 het bewijs inhoudt dat de gemeenteraad het oordeel van de examencommissie over

de bekwaamheid van de kandidaten, geformuleerd op 26 januari 1991, onverminderd tot het zijne gemaakt heeft;

Overwegende dat het feit dat verschillende kandidaten voor het niet-vergelijkend bekwaamheids-examen geslaagd zijn voor de gemeenteraad niet de verplichting inhoudt om daadwerkelijk één van de geslaagden te benoemen; dat immers de beoordeling van de uiteindelijke geschiktheid van de kandidaten niet beperkt is tot de uitslag van het examen; dat het wel zo is dat de gemeenteraad de beoordeling van de bekwaamheid, zoals die door de examencommissie getest en door hem zonder nadere commentaar in eerste instantie aanvaard is, niet zonder meer op een later ogenblik vermag over te doen zonder in tegenspraak te komen met zijn eigen beslissing om precies de bekwaamheid van de kandidaten te testen in een examen; dat, concreet, het zich eigen maken van de uitslag zoals die door de examencommissie geproclameerd is -hetgeen de gemeenteraad op 7 februari 1991 gedaan heeft- derhalve inhoudt dat de gemeenteraad alle geslaagden voor wat betreft de door de examencommissie geteste aspecten van de geschiktheid bekwaam heeft bevonden zodat het hem nadien onmogelijk was hen uit de verdere benoemingsprocedure te weren om de enkele reden dat zij bij het testen van hun bekwaamheid een onvoldoende hoog puntencijfer bekomen hebben; dat door dit wel te doen, de gemeenteraad zijn eigen beslissingen inderdaad miskent;

4.2.1.6.4.2.Overwegende dat de gemeenschapsminister met zijn vernietigingsbeslissing van 25 april 1991 de beslissing van de examencommissie van 26 januari 1991 voor uitvoering vatbaar verklaard heeft; dat die vernietiging, wat betreft de examenuitslag van de andere geslaagden dan verzoeker steun vond in het gegeven dat die personen het slachtoffer niet mochten worden van de gepleegde fraude; dat zij, wat verzoeker

betreft, enkel steun vond in het gegeven dat de examencommissie geen kennis had van de gepleegde fraude - reden waarom de vernietiging van zijn benoeming tot secretaris onverlet werd gelaten-; dat, onverminderd de vaststelling dat het annulatieberoep van verzoeker tegen die beslissing geen opschortende werking had, dat beroep verworpen wordt;

Overwegende dat de gemeenschapsminister met het besluit van 13 juni 1991 het gemeenteraadsbesluit van 19 april 1991 -waarbij de betrekking van secretaris opnieuw vacant verklaard wordt, waarbij de benoemingsvoorwaarden en het programma van het nieuwe examen worden vastgesteld en waarbij de examencommissie wordt samengesteld- vernietigd heeft omdat "de uitslag van het examen niet aangetast werd" zodat die uitslag "in bepaalde gevallen dus kan gelden voor de benoeming van een gemeentesecretaris" waardoor de inrichting van een nieuw examen "nutteloos is" en omdat de "de betrekking van gemeentesecretaris nooit ingenomen werd" zodat een nieuwe vacantverklaring "niet nodig is"; dat verzoeker die beslissing niet bestreden heeft;

Overwegende dat de beide vernietigingsbesluiten van de gemeenschapsminister in alle duidelijkheid het standpunt van de toezichthoudende overheid weergeven, met name dat er voor het nemen van een nieuwe benoemingsbeslissing rekening moet gehouden worden met de examenuitslag van de kandidaten Dierickx, Loncke, Merckx en Verbeke; dat de omstandigheid dat de gemeenschapsminister in zijn vernietigingsbesluit van 13 juni 1991 verwijst naar het gegeven dat de examenuitslag "in bepaalde omstandigheden" opnieuw kan gelden voor het nemen van een nieuwe benoemingsbeslissing niet betekent dat de gemeenteraad autonoom kan beslissen om de examenuitslag naast zich neer te leggen, dat die verwijzing wel correct de grenzen aangeeft waarbinnen het vernietigingsbesluit moet gelezen worden, met name

dat de gemeenteraad de examenuitslag, voor wat de andere geslaagden dan verzoeker betreft, als basis moet nemen om zich uit te spreken over de vraag of één van die vier kandidaten voldoet aan de vereisten om gemeentesecretaris van Tielt te worden;

4.2.1.6.5. Overwegende dat het recht van de gemeente om autonoom te beslissen over de geschiktheid van een kandidaat voor het ambt van gemeentesecretaris niet onbegrensd is; dat het terzake bevoegde orgaan bij het maken van die beoordeling de wet niet mag miskennen of ingaan tegen het algemeen belang, en dat precies de toezichthoudende overheid belast is met de toetsing van die elementen; dat de verwerende partij terecht en op grond van afdoende redenen van haar bevoegdheid gebruik gemaakt heeft; dat het middel in zijn eerste onderdeel niet gegrond is;

4.2.1.7. Overwegende dat de bestreden beslissing er de gemeenteraad niet absoluut toe verplicht een van de vier kandidaten met een regelmatige examenuitslag te benoemen; dat zij niets meer doet dan de beslissing om geen van de vier genoemde kandidaten te benoemen uit het rechtsverkeer wegnemen omdat die beslissing het algemeen belang schaadt; dat de verwerende partij daarmee binnen de grenzen blijft die artikel 41 en 164 van de gecoördineerde grondwet hebben ingesteld en de gemeentelijke autonomie niet miskent; dat het middel in zijn tweede onderdeel niet gegrond is;

4.2.1.8. Overwegende dat de bestreden beslissing stoelt op de miskenning door de gemeenteraad van zijn eigen beslissingen en van de beslissingen van de toezichthoudende overheid; dat die motieven, als betrekking hebbend op de schending van de wet, kaderen binnen de bevoegdheid van de toezichthoudende overheid; dat die overheid a fortiori kan oordelen dat dergelijke motieven onverenigbaar zijn met het algemeen belang;

dat, immers, wettelijke verplichtingen die aan de gemeenten zijn opgelegd, uiteraard het gemeentelijk belang overstijgen; dat het middel in zijn derde onderdeel niet gegrond is;

4.2.2.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel de schending aanvoert van artikel 107 van de grondwet (thans artikel 159 van de gecoördineerde grondwet); dat hij betoogt dat de bestreden beslissing steunt vindt in het besluit van 25 april 1991 van de gemeenschapsminister terwijl de verwerende partij kennis had van zijn wettigheidsbezwaren tegen die beslissing zodat het voortbouwen op die beslissing zonder zelf de wettigheid ervan te onderzoeken de nieuwe beslissing gebrekkig maakt;

4.2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij betwist dat, ook al maakt een beslissing het voorwerp uit van een annulatieberoep, het een lagere toezicht-houdende overheid toegelaten zou zijn de beslissing van een hogere toezichthoudende overheid op haar wettigheid te toetsen;

4.2.2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord uiteenzet dat, rekening houdend met de nieuwe feitelijke situatie die inmiddels tot stand gekomen was, de verwerende partij geen rekening moest houden met de beslissing van de gemeenschapsminister, maar dat zijzelf de aangeklaagde onregelmatigheden had kunnen onderzoeken;

4.2.2.4. Overwegende dat de gouverneur, als orgaan van het administratief toezicht, over geen jurisdictionele bevoegdheid beschikt, zodat hij als zodanig niet valt onder de toepassing van de door verzoeker ingeroepen grondwetsbepaling; dat hoe dan ook de Raad van State de wettigheidsbezwaren van verzoeker tegen het vernietigingsbesluit van 25 april 1991 verwerpt, het-

geen de Raad thans toelaat te stellen dat de gouverneur geen reden had om te weigeren het besluit van 25 april 1991 in zijn besluitvorming te betrekken; dat het tweede middel niet gegrond is;

4.2.3.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert; dat hij uiteenzet dat de bestreden beslissing, die o.m. belet dat een nieuw examen wordt georganiseerd en dat een nieuwe benoeming gebeurt in omstandigheden die buiten alle verdenking staan, de gemeente confronteert met de mogelijke vernietiging van het besluit van de gemeenschapsminister van 25 april 1991 en dat die beslissing de problematiek van de benoeming van een gemeentesecretaris opnieuw in een betwist kader plaatst, hetgeen de goede werking van het gemeentebestuur niet bevordert;

4.2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het zorgvuldigheidsbeginsel er een bestuur niet toe verplicht te wachten met handelen totdat een beroepsprocedure afgehandeld is; dat zij uiteenzet dat de beslissing van de gouverneur er precies op gericht was het bestuur behoorlijk te laten functioneren en geslaagde kandidaten niet het slachtoffer te laten zijn van manoeuvres van een examinandus;

4.2.3.3. Overwegende dat de tussenkomende partij antwoordt dat de handelingen die hangende een beroepsprocedure tegen een administratieve beslissing worden gesteld weliswaar een precair karakter hebben maar dat daarbij ook acht moet geslagen worden op de vereisten die verbonden zijn met de continuïteit van het bestuur;

4.2.3.4. Overwegende dat, ongeacht de bedenkingen die hangende een beroepsprocedure kunnen gemaakt worden over de draagwijdte van het verwachte arrest, het buiten kijf staat dat het ongegrond verklaren van het

annulatieberoep tot het besluit moet leiden dat de overheid die de wettigheid van een beslissing nooit in vraag gesteld heeft, niet onzorgvuldig opgetreden is; dat te dezen het beroep tegen het besluit van de gemeenschapsminister van 25 april 1991 verworpen wordt; dat aan de gouverneur derhalve geen onzorgvuldig handelen kan verweten worden; dat het middel niet gegrond is;

5. De zaak G/A 45.242/XII-746.

Het beroep gericht tegen de beslissing van 5 september 1991 van de gemeenteraad van Tielt.

5.1. De ontvankelijkheid.

5.1.1. Overwegende dat de tussenkomende partij uiteenzet dat verzoeker niet aantoonst dat hij belang heeft bij de vernietiging van haar benoeming tot gemeentesecretaris; dat zij, bijkomend, opnieuw wijst op verzoekers aandeel in het onregelmatig verloop van het examen en op de daarop steunende verplichting om verzoeker uit de examenuitslag te weren met het gevolg dat hij "de vereiste van het geoorloofd belang heeft verbeurd";

5.1.2 Overwegende dat het definitief worden van de door verzoeker bestreden vernietigingsbesluiten van de provinciegouverneur en van de gemeenschapsminister tot gevolg heeft dat de op 26 januari 1991 vastgestelde examenuitslag de gemeente niet toelaat hem tot secretaris te benoemen; dat, vermits verzoeker aldus niet als laureaat van het examen mag beschouwd worden, hij niet voldoet aan een noodzakelijke voorwaarde om tot gemeentesecretaris benoemd te worden; dat hem derhalve geen belang kan toegemeten worden bij het bestrijden van de wel op de examenuitslag van 26 januari 1996 gesteunde benoeming van de tussenkomende partij; dat het beroep onontvankelijk is;

6.1. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord in evidentie stelt dat niet zij, maar alleen de toezichthoudende overheid verantwoordelijk is voor de schadevergoeding die eventueel zal gevorderd worden met verwijzing naar het te vellen arrest van de Raad van State; dat zij daarom vraagt dat haar akte zou worden verleend van het feit dat zij tot geen vergoeding gehouden kan zijn;

6.2. Overwegende dat niet wordt ingezien op welke wijze de vraag van de verwerende partij kan ingepast worden in de bevoegdheid van de Raad van State zoals die in dit geval in zake is, te weten de vraag tot vernietiging van een administratieve beslissing; dat de vraag van de verwerende partij derhalve niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de beroepen, bepaald op twaalfduizend frank, komen ten laste van de verzoeker.

De kosten van de tussenkomsten, bepaald op negenduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien maart 1900 achtennegentig, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH. J. BORRET,	kamervoorzitter,
A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
D. MOONS,	staatsraad,
A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BORRET.